

من خطبة على عليه السلام المعروفة بالديباج:

عبادالله، سلوا الله اليقين، فإنّ اليقين رأس الدّين و ارغبوا اليه في العافية فإنّ أعظم النعمة العافية فاعتنموها
للدنيا و الآخرة.

(تحف العقول صفحه 150)

يقين، مراتبی دارد، و هر مرتبه‌ای از آن که فرض شود، مرتبه‌ی بالاتری برای آن وجود دارد، لذا ائمه اطهار (علیهم السلام) با این که در مراتب عالیّه یقین بودند باز هم از خدا طلب یقین می‌نمودند. در این حدیث، یقین تشبیه به رأس شده چون همانطور که سر منشأ هدایت حرکات و سکنات آدمی است، یقین هم در دین انسان چنین نقشی را دارد. و تحصیل یقین از دو راه ممکن است: یکی تأمل و تفکر در دلائل و مبادی دین و حقانیت شرع مقدس اسلام و دیگری توجه به ذات مقدس الهی و تضرّع و خضوع در پیشگاه با عظمت او. عافیت که در روایات آمده آن چیزی نیست که ما در عرف خودمان از آن تعبیر به عافیت طلبی می‌کنیم، که انسان در کنجی خزیده و در میدان جهاد وارد نشده با وظائف بزرگ زندگی مواجه نگردد. بلکه مراد، عافیت در اعتقاد و عمل و محفوظ ماندن از وساوس شیطانی و نفسانی است. انسان در میدان جنگ هم باید از پروردگار طلب عافیت کند یعنی از او بخواهد که دچار شک و ترس و تزلزل نشود. امام سجاد (علیه السلام) در دعای بیست و سوم صحیفه سجادیّه به ابعاد مختلف عافیت، اشاره کرده و آن را از پروردگار طلب نموده‌اند.